

Деница Минчева

И ето, всеки храст
възпламени се...

и ето, всеки храст възпламени се
с божията страст и всеки хълм
в небето очерта разпятия.

от онзи миг за всеки следващ ден
намирам по-сериозни оправдания
да го оставя празен.

съдът се пълни бавно със вина.

посипвам сол върху кървящи рани,
разкъсвам дрехите си, за да те превържа,
но ти си тъй неблагодарен.
а ако стане тъй, че твое то тяло
изгуби своите красиви рани,
аз лично те бичувам и в замяна
очаквам само да останеш.

тъче душата ти Арахно тънкопръста,
извива в нея шарки непокорни.

аз вече знам какво ще ми се случи,
но пак те следвам неотклонно.

КРАЙ

© 2008 Деница Минчева

Източник: <http://denitsamincheva.blogspot.com/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11823>]